

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Krig og Fred.

Citation: Richardt, Chr.: "Krig og Fred.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid74466/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Til Fjender kom en Fjende til,
men Vinterfjenden vige vil
med sine hvide Hære!
Lad Tydsken saa gaa samme Vej!
Sus som en Foraarsstorm og fej
ham ud bag Danmarks Gjarde!

Vaagn atter i os Kraftens Aand
fra Valdemar og Absalon,
som Tusinder opvejer!
Og Du vor Dannebroge god,
rødm ej af Skam, men rødm af Blod,
bær frem igjen til Sejer!

Ej fik vi Kamp med Goliath,
at Haanden skulde synke mat,
vort Mod vil Herren prøve;
drag ud med Ham Du lille Hær,
da har Du nok af Mænd og Sværd,
og kæmper som en Løve.

Krig og Fred.

(Marts 1864.)

Krig er Jammer, Krig er Nød,
en Smertens Braad for Mange,
Krig er Savn og Saar og Død
og tunge Klagesange;
Krigen er en Vej saa trang,
gaar dog opad mangan Gang.

Hvad er bedst, et døsigst Blund
med Fred til Hovedpude,
eller Dysten frejdig, sund
med Stormene derude!
Døden er os altid nær
mellem Bolstre, mellem Sværd.

Krig er Livets rette Spejl,
thi Liv er Kamp og Fare;
Skuden helst for fulde Sejl
maa Skjær og Grunde klare!
Krig er baade Død og Liv
med Bedrift til Tidsfordriv.

Krigen er et mægtigt Baand,
hvor Freden ofte skiller;
Krigen er en Tryllevaand,
som lokker Hjertets Kilder;
smedder af det samme Staal
Heltesværd og Offerskaal.

Ære dem som gav sit Blod!
Og Fred med dem som sove
Sejr for ærligt Mandemod!
Og Lykke dem som vove!
Daadløst Blund er Folkedød,
Krig er Fredens Moderskjød.

Slesvigs Besættelse.

(April 1864.)

Snart nærmer sig den lyse Vaar
med Solens blanke Lue;
hvor staar det til i Danmarks Gaard
og i vor Gjestestue?
Ja, Storken faer vel fyldt sit Fad,
naar han i Mosen spanker,
men Dansken koge maa sin Mad
paa ubesaaede Banker.

Af Gjæster er vel Stuen fuld,
men ikke af de bedste:
Det samme gridske Røverkuid,
som før os monne gjæste.
Vel slog vi før vor Dør en Bom,
som længe kunde knage;
men Røveren gik udenom,
og vi, vi gik tilbage.

Nu drikker han det danske Øl,
mens vi har Plads i Skuret;
af Stald han stjæler Bondens Føl,
hans Sul af Fadeburet.
Hvor Kongen drog sit sidste Suk,
der lækrer han sig Ganen,
og gjør for Preusserprinsen Buk,
og svinger Ørnefanen.

Vi er alene, vi er Faa,
har ingen Hjælp ivente;